

คำวินิจฉัยของ นายอุระ หวังอ้อมกลาง ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๒๑/๒๕๔๓

วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๔๓

เรื่อง ประธานวุฒิสภาส่งความเห็นของสมาชิกวุฒิสภาให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า ร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. .... มีข้อความที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

ข้อเท็จจริงได้ความว่าคณะรัฐมนตรีได้เสนอร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. .... ต่อสภาผู้แทนราษฎรพิจารณา ประธานสภาผู้แทนราษฎรได้เสนอร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม ฯ ต่อสภาผู้แทนราษฎรเพื่อพิจารณา สภาผู้แทนราษฎรพิจารณาแล้วมีมติให้รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวและตั้งคณะกรรมการวิสามัญ ฯ ขึ้นพิจารณาเมื่อวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๒ หลังจากนั้นในวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๔๒ สภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้นำเสนอให้วุฒิสภาพิจารณาต่อไป วุฒิสภาพิจารณาแล้วมีมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม ฯ และตั้งคณะกรรมการวิสามัญ ฯ ขึ้นพิจารณาในวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๒ ต่อจากนั้นเมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๒ วุฒิสภาก็ได้มีมติเห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวโดยมีการแก้ไขเพิ่มเติมบางมาตรา แต่สภาผู้แทนราษฎรไม่เห็นชอบด้วยกับเรื่องที่วุฒิสภาแก้ไข จึงต้องมีการตั้งคณะกรรมการร่วมกันของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาเพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว เมื่อคณะกรรมการร่วมกันได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม ฯ เสร็จสิ้นและเสนอให้สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาให้ความเห็นชอบ แม้วุฒิสภาจะเห็นชอบด้วยแต่เมื่อสภาผู้แทนราษฎรไม่เห็นเช่นนั้น จึงยังผลให้ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวต้องถูกยับยั้งไว้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๕ (๓) เนื่องจากร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม ฯ เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรอายกพระราชบัญญัติดังกล่าวขึ้นพิจารณาใหม่ได้ทันทีโดยไม่จำเป็นต้องรอให้เวลาล่วงผ่านไปหนึ่งร้อยแปดสิบวัน ดังนั้นสภาผู้แทนราษฎรจึงยกร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นพิจารณาใหม่และได้มีมติในวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๔๒ ยืนยันร่างเดิมที่เคยผ่านการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรไปแล้ว เมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๔๒ ด้วยคะแนนเสียงมากกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของสภาผู้แทนราษฎร โดยผลจากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๖ ร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม ฯ ที่สภาผู้แทนราษฎรได้ยืนยัน จึงเป็นอันถือว่าเป็นร่างพระราชบัญญัติที่ได้รับความเห็นชอบของรัฐสภาแล้ว

สมาชิกวุฒิสภาจำนวน ๖๕ คน ได้ร่วมเสนอความเห็นต่อประธานวุฒิสภาเพื่อให้ส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวซึ่งถือว่ารัฐสภาได้ให้ความเห็นชอบแล้ว มีข้อความส่วนที่เป็นสาระสำคัญขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ กล่าวคือ ตามร่างเดิมของร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรมฯ ที่คณะรัฐมนตรีเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรนั้น ได้กำหนดให้สำนักงานศาลยุติธรรมมีส่วนราชการ คือ สำนักงานคุมประพฤติ สำนักงานบังคับคดี และสำนักพินิจและคุ้มครองเยาวชนและครอบครัวอยู่ในสังกัด แต่ตามร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรมฯ มาตรา ๖ และมาตรา ๓๖ ที่ผ่านความเห็นชอบของรัฐสภาไม่ได้บัญญัติให้ทั้งสามหน่วยงานสังกัดอยู่ในสำนักงานศาลยุติธรรม ร่างพระราชบัญญัตินี้จึงไม่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๕

งานคุมประพฤติ งานบังคับคดี และงานพินิจและคุ้มครองเยาวชนและครอบครัว เป็นงานธุรการของศาลยุติธรรม มีตัวบทกฎหมายรองรับและมีประวัติความเป็นมาว่า

งานบังคับคดี เดิมการบังคับคดีแพ่งเป็นภาระหน้าที่ของศาลที่ต้องตั้งจำศาลเป็นเจ้าพนักงานบังคับคดี เมื่อภารกิจหน้าที่ของจำศาลเกี่ยวกับงานธุรการมีมากขึ้นจึงมีการจัดตั้งกรมบังคับคดีขึ้นรองรับงานธุรการของศาลเกี่ยวกับการบังคับคดีแพ่งเป็นการเฉพาะ กรมบังคับคดีจึงเป็นหน่วยธุรการของศาลยุติธรรม ดังจะเห็นได้จากพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการกรมบังคับคดี พ.ศ. ๒๕๔๑ ที่ได้กำหนดให้การส่งคำคู่ความและเอกสารของศาลเป็นหน้าที่ของกรมบังคับคดี อีกทั้งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งก็ได้บัญญัติไว้ชัดแจ้งว่า งานดังกล่าวนี้ เช่น การส่งคำคู่ความตามมาตรา ๗๐ - ๗๔ และมาตรา ๗๗ - ๗๘ และงานบังคับคดีในบทบัญญัติภาค ๔ เกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติของเจ้าพนักงานบังคับคดี ซึ่งต้องบังคับคดีให้เป็นไปตามคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลในฐานะเป็นเจ้าพนักงานของศาลเป็นงานของเจ้าพนักงานศาล

งานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนนั้น มีสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเป็นหน่วยงานธุรการของศาลเยาวชนและครอบครัว ซึ่งเป็นศาลยุติธรรมตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๒๐ และมาตรา ๒๒ และพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๓ นอกจากนั้น ยังปรากฏในบทบัญญัติอีกหลายมาตราของพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งบ่งชี้ชัดแจ้งว่า หน่วยงานสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเป็นหน่วยธุรการของศาลเยาวชนและครอบครัว ซึ่งเป็นศาลยุติธรรม อย่างเช่น การที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมีหน้าที่สืบเสาะและพินิจเรื่องเกี่ยวกับเด็กหรือเยาวชน รวมทั้งบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วย เพื่อรายงานต่อศาล หน้าที่สอดส่องและควบคุมเด็กและเยาวชน หน้าที่ประมวลและรายงานข้อเท็จจริง รวมทั้งเสนอความเห็นต่อศาลตลอดจนการดำเนินการอื่น ๆ ตามคำสั่งศาล ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๔, ๓๘, ๔๑-๔๗, ๕๐, ๕๕, ๖๕, ๗๕-๘๐ และ ๑๑๗ - ๑๑๘

งานคุมประพฤตินั้น กรมคุมประพฤติเป็นหน่วยราชการของศาลยุติธรรม พนักงานคุมประพฤติมีอำนาจหน้าที่ต้องสืบเสาะ พินิจ สอดส่อง ทำรายงาน และดำเนินการอื่นตามคำสั่งศาลเกี่ยวกับจำเลย เพื่อเสนอต่อศาล ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีดำเนินการคุมความประพฤติตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๕๒๒

จากรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๕ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า “ศาลยุติธรรมมีหน่วยราชการของศาลยุติธรรมที่เป็นอิสระ โดยมีเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมเป็นผู้บังคับบัญชาขึ้นตรงต่อประธานศาลฎีกา” นั้น เห็นว่า เจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญมาตรานี้ประสงค์จะให้ศาลยุติธรรมแยกออกจากกระทรวงยุติธรรม ซึ่งแต่เดิมพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา ๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ศาลยุติธรรมทั้งหลายตามพระธรรมนูญนี้ให้สังกัดอยู่ในกระทรวงยุติธรรม” โดยบทบัญญัติในวรรคสองบัญญัติว่า “ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเป็นผู้รับผิดชอบในงานธุรการของศาลทั้งหลายที่อยู่ในสังกัดให้ดำเนินไปโดยเรียบร้อย...” และให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการในส่วนงานธุรการตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งกระทรวงยุติธรรมมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการศาลยุติธรรม ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๓๔

ฉะนั้น เมื่อมาตรา ๒๗๕ วรรคหนึ่งของรัฐธรรมนูญมีบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้น จึงแสดงให้เห็นว่าเป็นการกำหนดหลักการขึ้นใหม่ โดยไม่ประสงค์ให้งานธุรการของศาลยุติธรรมอยู่ในบังคับบัญชาและความรับผิดชอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมซึ่งเป็นฝ่ายบริหารอีกต่อไป หากแต่ประสงค์ให้ไปขึ้นตรงต่อประธานศาลฎีกาอันเป็นฝ่ายตุลาการ ด้วยเหตุนี้งานคุมประพฤติ งานบังคับคดี และงานพินิจและคุ้มครองเยาวชนและครอบครัวที่เป็นงานธุรการของศาลยุติธรรมแต่เดิม จึงต้องเป็นอิสระจากฝ่ายบริหารและไปขึ้นตรงต่อฝ่ายตุลาการตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญนี้ ประธานวุฒิสภาพิจารณาแล้ว จึงได้ส่งความเห็นของสมาชิกวุฒิสภามาเพื่อศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า ร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. .... มีข้อความส่วนที่เป็นสาระสำคัญขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่

พิจารณาแล้ว มีปัญหาต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า ร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. .... มาตรา ๖ ที่มีได้บัญญัติให้สำนักงานศาลยุติธรรมมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับงานคุมประพฤติ งานบังคับคดี และงานพินิจและคุ้มครองเยาวชนและครอบครัว และมาตรา ๓๖ ที่มีได้บัญญัติให้โอนอำนาจหน้าที่ในส่วนที่เกี่ยวกับสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนไปอยู่ภายใต้สังกัดสำนักงานศาลยุติธรรมนั้น เป็นร่างพระราชบัญญัติที่มีข้อความส่วนที่เป็นสาระสำคัญขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๕ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๕ บัญญัติว่า “ศาลยุติธรรมมีหน่วยงานธุรการของศาลยุติธรรมที่เป็นอิสระ โดยมีเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมเป็นผู้บังคับบัญชาขึ้นตรงต่อประธานศาลฎีกา

การแต่งตั้งเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมต้องได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม

สำนักงานศาลยุติธรรมมีอิสระในการบริหารงานบุคคล การงบประมาณและการดำเนินการอื่น ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

มาตรา ๒๗๑ บัญญัติว่า “ศาลยุติธรรมมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวง เว้นแต่คดีที่รัฐธรรมนูญนี้หรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลอื่น”

พิจารณารัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๑ แล้ว แยกพิจารณาออกเป็นงานพิจารณาพิพากษารรคคดี เป็นงานของศาลหรือผู้พิพากษาเท่านั้นที่มีอำนาจ ส่วนงานธุรการของศาลยุติธรรมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๕ ต้องแยกพิจารณาเป็นงานธุรการทั่วไปเกี่ยวกับการพิจารณาพิพากษาคดี ซึ่งเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลทั้งก่อนและหลังจากศาลมีคำพิพากษาและงานธุรการเพื่อบังคับคดีตามคำพิพากษา ซึ่งเป็นงานต่อเนื่องหลังจากศาลมีคำสั่งหรือคำพิพากษาเด็ดขาดแล้ว

ปัญหาต้องพิจารณาว่า งานธุรการของศาลยุติธรรมนั้น ซึ่งก็คือตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๕ นั้น หน่วยงานธุรการใดบ้างที่ต้องเป็นอิสระ โดยแยกเป็นงานธุรการของศาลโดยแท้ และงานธุรการที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนศาล เพื่อให้การปฏิบัติงานของศาลเป็นไปด้วยความรวดเร็ว เป็นประโยชน์ต่อประชาชนโดยรวม

ร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม ฯ ที่รัฐสภาให้ความเห็นชอบนั้น เมื่อพิจารณาจากร่างเดิมจะเห็นได้ว่า ขั้นตอนของการพิจารณาของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการตรากฎหมาย ออกมาใช้บังคับตั้งแต่กระทรวงยุติธรรม ศาลยุติธรรม คณะรัฐมนตรี คณะกรรมการกฤษฎีกา และวุฒิสภา ต่างเข้าใจและมีความคิดเห็นสอดคล้องต้องกันในหลักการสำคัญของร่างกฎหมายแยกศาลยุติธรรมว่าหน่วยงานธุรการทั้งสามหน่วยงานที่เป็นปัญหาต้องแยกออกจากกระทรวงยุติธรรมไปสังกัดศาลยุติธรรม ยกเว้นในขั้นตอนของสภาผู้แทนราษฎรเท่านั้นที่เห็นว่าไม่ควรสังกัดศาลยุติธรรม แต่ควรสังกัดกับกระทรวงยุติธรรมตามเดิม

ประเด็นปัญหาของหน่วยงานธุรการทั้งสามนั้นเป็นสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติหรือไม่ ซึ่งต้องพิจารณาถึงเนื้อหาของงานที่กำหนดไว้ในร่างพระราชบัญญัตินั้นในรายละเอียดว่ามีอย่างไร ทั้งนี้ ย่อมต้องพิจารณาว่าเนื้อหาของงานธุรการแต่ละขั้นตอนนั้นมีผลกระทบต่อดุลพินิจโดยอิสระในการพิจารณาพิพากษารรคคดีของผู้พิพากษาศาลยุติธรรมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ หรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระบวนการ

แต่ละขั้นตอน ตั้งแต่พรรคคีเริ่มต้นเข้าสู่กระบวนการพิจารณาของศาลตามกฎหมายแล้วเป็นต้นไป ซึ่งสามารถพิจารณาได้ว่าเนื้อหาของงานธุรการนั้นมีทั้งงานธุรการที่ปฏิบัติงานร่วมกับผู้พิพากษาและงานธุรการที่เป็นการช่วยเหลือปฏิบัติตามคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาล การปฏิบัติงานธุรการแต่ละขั้นตอน อาจผิดพลาดผิดหลงที่ศาลต้องสั่งให้ปฏิบัติใหม่หรือสั่งให้รายงานเหตุขัดข้องเพื่อแก้ปัญหาภายใน ทั้งนี้ เพื่อป้องกันมิให้มีผลกระทบเกิดความเสียหายต่อคู่ความหรือประชาชนต่อไป และอาจเป็นงานธุรการที่เป็นการสืบเสาะ หรือสอดส่องเพื่อแสวงหาข้อมูลหรือข้อเท็จจริงในทางคดีเพื่อประกอบดุลพินิจในการพิจารณามีคำสั่งหรือคำพิพากษา หรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งหรือคำพิพากษาในภายหลังที่เป็นการใช้อำนาจในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีของศาลโดยตรง ย่อมเห็นได้ชัดเจนว่าลักษณะของการปฏิบัติงานธุรการทั้งสามหน่วยงานดังกล่าวนี้ต้องรายงานหรือเสนอและสั่งงานกลับกันไปมาระหว่างเจ้าหน้าที่กับศาล อยู่เสมอ ขณะเดียวกันงานแต่ละขั้นตอนย่อมมีผลกระทบต่อส่วนได้เสียของประชาชนหรือคู่ความที่อาจเป็นปัญหาโต้แย้งกันให้ต้องพิจารณาวินิจฉัยสั่งหรือชี้ขาดแทรกอยู่ในแต่ละขั้นตอนเสมอ ลักษณะของงานเป็นขั้นตอนมีผลกระทบต่อความเป็นอิสระในการพิจารณาพิพากษาและบังคับคดีของศาลยุติธรรมโดยตรง จึงถือได้ว่าหน่วยธุรการทั้งสามเป็นสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม ฯ

เป็นที่ยอมรับกันอยู่ทั่วไปว่า ผู้พิพากษาศาลยุติธรรมมีความรู้ความเชี่ยวชาญในกฎหมายที่หน่วยงานทั้งสามต้องปฏิบัติหรือบังคับใช้ การที่หน่วยงานทั้งสามที่ได้รับการพัฒนาจัดตั้งขึ้นนั้น ในทางปฏิบัติจะมีผู้บังคับบัญชารับผิดชอบโดยตรงเป็นผู้พิพากษา หรือเป็นผู้พิพากษาที่โอนไปเป็นผู้บริหารของหน่วยงานดังกล่าวตลอดมา ซึ่งเป็นแนวทางที่สอดคล้องกับเนื้อหาของงานธุรการในแต่ละขั้นตอนที่ผู้ปฏิบัติจะต้องเป็นเจ้าพนักงานศาล และผู้บริหารหน่วยงานดังกล่าวสามารถโอนกลับไปเป็นผู้พิพากษาได้ อันเป็นจุดเชื่อมโยงสัมพันธ์กันที่สำคัญยิ่ง เพราะทำให้การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีของศาลยุติธรรม สามารถวางบรรทัดฐานแนวทางปฏิบัติ สำหรับปัญหาข้อโต้แย้งที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานศาลทั้งสามหน่วยงานดังกล่าว ด้วยพัฒนาการที่ถูกต้องตรงกับสภาพปัญหาได้อย่างใกล้ชิดและทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม

เมื่อหน่วยงานทั้งสามดังกล่าวยังคงสังกัดกระทรวงยุติธรรม ตามร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม ฯ ในขณะที่ศาลยุติธรรมมีหน่วยธุรการคือสำนักงานศาลยุติธรรมแยกออกมาแล้ว ผู้บริหารหน่วยงานดังกล่าวจึงไม่ใช่ผู้พิพากษาเป็นผลให้ขาดจุดเชื่อมโยงที่จะทำให้การแก้ปัญหาในทางปฏิบัติไม่สามารถพัฒนาให้ถูกต้องตรงกับสภาพปัญหาได้ทันต่อข้อเท็จจริงที่เปลี่ยนแปลงไปตามสภาวะการณ์ของสังคม ทำให้เกิดช่องว่างเป็นโอกาสให้แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ และมีผลกระทบต่อกระบวนการยุติธรรม

ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๕ หน่วยราชการของศาลยุติธรรมที่เป็นอิสระนั้น รัฐธรรมนูญมีเจตนารมณ์ให้หมายถึงหน่วยงานราชการทั้งสามดังกล่าว ที่ต้องแยกออกไปสังกัดกับศาลยุติธรรมด้วย เพื่อเป็นการยืนยันรองรับให้สอดคล้องกับการคุ้มครองผู้พิพากษาให้มีอิสระในการพิจารณาพิพากษา อรรถคดีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๔๕ และเมื่อพิจารณาถึงถ้อยคำหรือข้อความของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๕ แล้ว ถือได้ว่ามีความจำเป็นที่หน่วยราชการทั้งสาม คือ กรมบังคับคดีซึ่งรับผิดชอบในงานบังคับคดี กรมคุมประพฤติซึ่งรับผิดชอบในงานคุมประพฤติ และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนซึ่งรับผิดชอบในงานพินิจและคุ้มครองเยาวชนและครอบครัว ต้องเป็นหน่วยราชการของศาลยุติธรรมในสังกัดสำนักงานศาลยุติธรรม

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า ร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. .... ซึ่งไม่ได้บัญญัติให้กรมบังคับคดี กรมคุมประพฤติ และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เป็นหน่วยราชการของศาลยุติธรรมในสังกัดสำนักงานศาลยุติธรรม จึงเป็นร่างพระราชบัญญัติที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๕

นายอูระ หวังอ้อมกลาง
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ